

РЕШЕНИЕ

№ 5690

гр. София, 21.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6107** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на И. П. Г., чрез адв.В. срещу Решение от 11.03.2020 г., постановено по НАХД № 9471/2019 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, 94-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 19-4332-008425/14.05.2019 г. на ВПД началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на жалбоподателя за нарушение на чл. 174, ал. 3 пр.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца и за нарушение на чл. 174, ал. 3 пр.2от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

В касационната жалба са изложени доводи, че решението е неправилно. Твърди се, че изложената в АУАН и НП фактическа обстановка не отговаря на действителната, поради което атакуваното НП се явява неправилно. Моли се съда да отмени обжалваното решение и потвърденото с него НП.

Ответникът, СДВР, отдел „Пътна полиция“, не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна

и не са налице основания за отмяна на решението на СРС.

Касационната жалба е допустима. Подадена е в срока по чл. 211 от АПК от страна, имаща правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество е неоснователна.

Установено е в производството пред Софийски районен съд, че на 25.04.2019г. около 03:30 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], И. Г. управлявал лек автомобил „Пежо“ с рег. [рег.номер на МПС] . Изпълнявайки служебните си задължения,органите на реда спрели за проверка посочения автомобил. След породило се съмнение в тях, че касаторът е употребил алкохол или наркотични вещества, те поискали съдействие от екип на СДВР-ОПП със съответните технически средства да изпробват водача. Полицейските служители поканили лицето да бъде тествано за алкохол и наркотици, но Г. отказал такава проверка. На водача бил издаден талон за медицинско изследване № 0026930 от 25.04.2019 година,в който било указано същият да се яви във МБАЛ „Света А.“ за извършване на съответното изследване за наличие на алкохол в кръвта. На водача бил издаден и талон за медицинско изследване № 0026931 от 25.04.2019 година, в който било указано да се яви във ВМА за предоставяне на биологични проби за извършването на изследване за установяване употребата на наркотични вещества. На И. Г. бил съставен акт за административно нарушение по чл. 174 ал. 3 ЗДП, в последствие е издадено атакуваното наказателно постановление.

Въз основа на така установената фактическа обстановка СРС е извел извод за законосъобразност на НП по съображения, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на същото и до ограничаване правото на защита на нарушителя и е спазен материалният закон.

Настоящият касационен състав намира, че оспореното решение на СРС е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон и доказателствата по делото. Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата.

Съдът споделя изводите на въззивния съд, че при съставянето на акта и издаването на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Те отговарят на формалните изисквания на ЗАНН, като издадени от компетентни органи притежаващи нужните правомощия. АУАН е издаден при спазване на императивните изисквания на чл.42 и чл.43 от ЗАНН. Атакуваното НП съдържа реквизитите по чл.57 от ЗАНН и в него не съществуват съществени пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя.

В случая фактическите констатации, отразени в АУАН и възпроизведени в НП, в частност – отказът на жалбоподателя да му бъде извършена проверка за алкохол и употребени наркотични вещества или техни аналози, както с тест, така и с вземане на биологични проби за химическо изследване и химико-токсикологично лабораторно изследване, като даде кръвна проба за целта, се установяват по безспорен начин. С тези си откази същият е осъществил административни нарушения по чл.174, ал.3 от ЗДвП.

От съдържанието на оспореното наказателно постановление е видно, че е изписано словесно точно в какво се е състояло нарушението на жалбоподателя, което покрива

изцяло състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, съдържаща едновременно правило за поведение и санкцията за неизпълнението му. Редът, по който се установява употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на моторни превозни средства се регламентира от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози. Съгласно чл. 1, ал. 3 от неупотребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози се установява чрез използване на технически средства и медицински изследвания. Техническите средства включват и тестове за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. За целите на медицинските изследвания се извършват и химически и химико-токсикологични лабораторни изследвания. Чл. 3, ал. 1 от Наредбата указва, че при извършване на проверка на място от контролните органи употребата на алкохол се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с тест. Член 3а посочва случаите, в които проверката се извършва чрез медицински изследвания – на алкохол - с химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с химико-токсикологично лабораторно изследване, когато лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; лицето не приема показанията на техническото средство или теста; физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест. За целта на медицинското изследване, се издава талон за изследване, който се връчва на водача срещу подпис с указани в него лечебното заведение, в което водачът следва да се яви и срока на явяването му. Съобразно конкретиката на настоящия случай жалбоподателят е реализирал нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, като е отказал проверката с тест за употреба на наркотични вещества, след което е отказал медицинско изследване за употреба на такива, както и е отказал надлежната проверка за алкохол и медицинското изследване за употребата му. Целта е да се установи употребил ли е съответният водач на МПС алкохол, както и наркотични вещества и техни аналози и при положение, че откаже проверката с техническото средство или теста, той е длъжен да изпълни предписанията за медицинско изследване. След като е отказал да изпълни тези си задължения, жалбоподателят е извършил вменените му нарушения по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Не се споделя от касационната инстанция възражението на касатора, че липсва описание на нарушенията. В АУАН и НП ясно е посочено, че лицето като водач на МПС отказва да бъде тестван с технически средства за наличие на упойващи вещества, като е отказал и извършването на кръвна проба. В АУАН и НП следва да бъдат изложени обстоятелства, относно признаците от състава на вменените на лицето нарушения, каквото описание в случая е налице.

По отношение на наложените наказания за установените нарушения съдът посочва, че същите са определени в конкретен размер в закона и наказващия орган няма възможност за индивидуализация им.

Същевременно допуснатите нарушения не следва да се считат за маловажни по смисъла на чл.28 от ЗАНН, доколкото не се отличават с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обичайните случаи на нарушения от същия вид.

Водим от горното, на основание чл. 221 и чл. 222 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 66046 от 11.03.2020г., постановено по нахд № 9471 по описа за 2019 година на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 94-ти състав.
Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: